

[Duetoft]

situation, ville komme til at betale de store procenter, vi taler om her. Det var forudsætningen, da vi diskuterede det i Finansministeriet; det blev sagt ganske klart, og vi fik bekræftet, at man ikke i dag gik op til de 15 pct. Det blev der sagt under forhandlingerne, og det går jeg bestemt også ud fra kan gentages her i folketingsalen.

Elisabeth Arnold (RV):

Under førstebehandlingen af dette forslag udtrykte jeg på Det Radikale Venstres vegne betænkelighed ved at gå op fra 15 til 20 pct. ved lønindeholdelse i tilfælde af restancer. Vi ville imidlertid støtte forslaget, hvis vi kunne få dokumenteret, at man tog sociale hensyn ved beslutningen om, hvilken procentsats man skulle indeholde trækket med.

Under udvalgsarbejdet, som jeg synes har været grundigt, er det blevet klarlagt, at skattemyndighederne ikke rutinemæssigt bruger de sociale kriterier. Det har været sådan, at hvis man ikke kunne få en frivillig aftale med restanten om en eller anden trækprocent, trak man med 15 pct., uanset om man kunne få oplysninger om restantens sociale forhold eller ej.

Det synes vi i lighed med flere andre partier var meget utilfredsstillende, og vi er derfor glade for, at det ændringsforslag, der nu foreligger fra ministerens side, klart siger, at man skal tage sociale hensyn; hvis man ikke kan få oplysninger om det, må man ikke trække mere end 15 pct., og det vil sige, at man fastholder status, som den er i dag. Kun hvor man kan bedømme klientens mulighed for at betale, kan man gå højere op.

Vi synes, det er et udmærket forslag, der er kommet frem nu. Og vi vil også gerne her give udtryk for, at vi synes, det er godt, at SF har kunnet bidrage konstruktivt til at få en løsning på dette problem.

Jeg kan ikke genkende de procentsatser, som hr. Duetoft nævnte for lidt siden, fra de eksempler, vi har fået præsenteret i Skatteudvalget på noget tidspunkt fra Skatteministeriet. Det er nogle ganske andre procenter, vi er blevet orienteret om fra Skatteministeriets side.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

For anden gang inden for en halv snes dage er jeg i stand til at rose Socialistisk Folkeparti for et konstruktivt samarbejde. Jeg håber ikke,

hr. Jens Thoft bliver alt for bedrøvet over at modtage denne ros. Men faktisk er det sådan, at det ændringsforslag, vi debatterer her, i meget høj grad må tilskrives det overordentlig konstruktive arbejde, som hr. Jens Thoft har udført i forbindelse med udvalgsbehandlingen af dette lovforslag.

Jeg vil gerne bekræfte de tilkendegivelser, som hr. Jens Thoft er kommet med her under andenbehandlingen. Som ændringsforslaget nu er formuleret, bliver det klart og tydeligt præciseret, at det er en forudsætning for lønindeholdelse, at reglerne om det såkaldte trans-beneficium er overholdt i alle tilfælde.

Ændringsforslaget er bygget op på den måde, at hvis der foretages lønindeholdelse under 15 pct., er det en betingelse, at dette kriterium er overholdt, men som hr. Jens Thoft har gjort opmærksom på, vil myndighederne ofte stå i den situation, at det overhovedet ikke har været muligt at få oplysninger fra skyldneren, og så må myndighederne selvfølgelig som den absolut sidste udvej gribe til at foretage en lønindeholdelse. Men som der står i bemærkningerne til ændringsforslaget, må det fortsat være sådan, at enhver henvendelse fra skyldneren om størrelsen af lønindeholdelsen udløser en helt konkret vurdering, og det var også det, hr. Jens Thoft lagde vægt på. Hvis skyldneren kommer og siger til myndighederne, at det, de er blevet stillet over for, er for skrappt, at det kan de slet ikke klare økonomisk, må det udløse en pligt for myndighederne til at foretage en helt konkret vurdering.

Endvidere indebærer ændringsforslaget, at der bliver mulighed for at foretage lønindeholdelse op til 20 pct., men betingelsen for at kunne gå over 15 pct., og altså op til 20 pct. er, at de foreliggende oplysninger entydigt peger i retning af, at lønindeholdelse kan ske, uden at skyldneren fratages det nødvendige til eget og familiens underhold.

Jeg synes, det er vanskeligt meget klarere at udtrykke det, der er Folketingets hensigt, nemlig på den ene side, at enhver skal betale det, man skylder det offentlige, men på den anden side også, at der selvfølgelig skal laves afdragsaftaler, som betyder, at den enkelte familie er i stand til at klare afviklingen af gælden. Det offentlige har jo ingenting ud af at pante mennesker for så store beløb, at familien lider økonomisk skibbrud derved, og det er derfor, der er